

[Bækgaard.]

det finder Anledning.“ Man ser altsaa her, at Oprejningsnævnet kan tage Sagen op paa ny og eventuelt ændre Kendelsen. Man maa vel forstaa det saaledes, at der desuagtet er Lejlighed for den erstatningsøgende til at faa den prøvet ved Ankenævnet, selv om den anden Gang er taget op til Prøvelse af Oprejningsnævnet. Jeg synes ikke, det klart fremgaar af Formuleringen, der efter min Mening kunde have været lidt anderledes, hvis Bestemmelsen skal forstaas saaledes, at Kendelsen igen kan indankes for Ankenævnet. Men jeg vil gerne spørge, om det ikke er Meningen, at det kan ske.

Til Slut gives der i en senere Paragraf Anvisning paa, at der kan søges om offentlig Tilkendegivelse af Oprejsning, ogsaa selv om der ikke søges om Erstatning, og jeg kan fuldt ud billige, at denne Bestemmelse er optaget.

I Folketingsudvalgets Betænkning udtales med Tilslutning fra Ministeren, at denne Lov ikke berøver nogen af de internerede den Ret til Erstatning, de maatte have efter den almindelige Lovgivning. Det mener jeg er fuldt ud rigtigt, og jeg vil gerne understrege dette: at der ikke berøves dem nogen Ret i saa Henseende.

I mit Parti er vi enige i Lovforslagets Formaal og i dets Nødvendighed. Om dets Enkeltheder er den samme Enighed maaske ikke helt til Stede, hvorfor et andet Medlem af mit Parti senere vil tage Ordet, men som Ordfører for mit Parti kan jeg anbefale Forslaget til videre Behandling og i Hovedsagen til Vedtagelse.

Malchau: Det er formentlig indiskutabelt, at Internering af visse Personer var en Nødvendighed ved Besættelsesmagts Kapitulation og Landets Befrielse; og under de givne Forhold kunde en saadan Internering ikke være hverken forberedt eller gennemført paa anden Maade end netop ved Frihedsbevægelsens Foranstaltning og efter de af Frihedsraadets Arrestationsudvalg i Forvejen udfærdigede Lister. Naturligvis maatte man ogsaa i Overgangstiden, indtil der indtraadte mere normale Forhold i Landet, se bort fra bl. a. Afholdelse af rettidigt Grundlovsforhør over de Personer, der var taget i Forvaring. Imidlertid kom jo Danmarks Befrielse, heldigvis vil jeg sige, til at forme sig noget anderledes, end man havde kunnet regne med, og Følgen heraf blev utvivlsomt den, at adskilligt flere Personer blev interneret, end Tilfældet vilde have været, om man havde kunnet forudse Udviklings Gang; vi undgik lykkeligvis

Kamphandlinger paa dansk Jord, i Mod sætning til de fleste andre Lande, der blev befriet.

At der er begaaet Fejltagelser ved Interneringen, er beklageligt, men det er forstaaeligt, og saadanne Fejl kunde sikkert ikke undgaas, naar man tager de Forhold i Betragtning, hvorunder der arbejdedes. Falske eller forkerte Anmeldelser har vel ogsaa foreligget og kunde sikkert heller ikke være undgaaet. I Bemærkningerne til det oprindelige Lovforslag omtales de forskellige farvede Attester, der blev udfærdiget fra Frihedsbevægelsens Side og udleveredes til de løsladte, saaledes en hvid Erklæring til dem, hvis Internering skyldtes en Fejltagelse. Der tilføjes i Bemærkningerne, at disse Erklæringer er udfærdiget uden nogen indgaaende Undersøgelse, altsaa, kan man vel nok sige, paa et ret løst Grundlag. Jeg vil for mit Vedkommende mene, at man helt burde have undgaaet disse Erklæringer eller Attester.

Skønmæssigt — og anderledes kan det vel heller ikke være — skal der efter den højtærede Justitsministers Opfattelse kun være ca. 300 Personer der paa Grund af uforskyldt Internering kan vente at komme ind under det foreliggende Lovforslags Bestemmelser. Altsaa, saa mange vil der, efter hvad man antager, kunne tilkomme Oprejsning, og det er i hvert Fald procentvis, i Forhold til Antallet af internerede, ikke noget særlig stort Tal. Forslagets § 1, Stk. 1, indskrænker ogsaa paa Forhaand stærkt Tallet paa dem, der kan komme i Betragtning; „nationalt uværdig Optræden“, som der nævnes i dette Stykke, er jo et Begreb, der kan være Genstand for ret divergerende Fortolkninger.

Mange Interneringer havde som sagt sikkert ikke været nødvendige, saaledes som Begivenhederne udviklede sig, men stort set har efter de foreliggende Oplysninger paa de relativt faa Undtagelser nær Interneringerne været baade forsvarlige og berettigede ud fra den Forudsætning, der maatte lægges til Grund ved Forberedelsen. Da Antallet af løsladte er ret stort sammenlignet med det forannævnte Tal paa 300, vil jeg dog mene, at Tallet paa dem, der søger Erstatning, ikke bliver saa helt ringe.

Om Erstatningsbeløbet efter § 2 kan være passende, eller om det er for lille, kan diskuteres. 25 Kr. om Ugen er det samme Beløb, som ydes i Erstatning til de af Tyskerne her i Landet under Besættelsen arresterede. Erstatning for Formueskade tilkendes jo til Dækning af de beviste Tab.